

איש לרעהו

לקט אמרות
חז"ל, רעיונות,
עובדות והנהגות
מגדולי ישראל,
על מדות טובות
שנביאות
לאהבת הזולת,
הנלמדות
מפרשת השבוע

ליקוט ועריכה: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
© אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס
בלי רשות בכתב

מכון אהבת אמת - המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת ע"ש ר' צבי יהודה דומוביץ ז"ל

רח' אבן עזרא 2 ירושלים 92424 טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812

שבת קודש ט תמוז תשס"ח שבת - ירושלים 7:12 תל-אביב 7:27 חיפה 7:20 מוצ"ש - ירושלים 8:28 תל-אביב 8:31 חיפה 8:33

פרשת בלק

לימוד זכות על ישראל

לדון וללמד זכות על כל אדם מישראל!

נלמד, בדרך דרש ורמז, מהפסוק: "לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל ה' אלקיו עמו..." (פרק כג-כא)

ופירש גאב"ד אונגוואר הגאון רבי מנשה קליין שליט"א (בספרו משנה הלכות מ"מ עה"ת) את הפסוק כך: "לא הביט און ביעקב" ... כלומר: אדם שלא רואה כל עוול וחסרון בעם ישראל. אינו מביט על עוונם וחובתם, אלא מלמד עליהם רק זכות. רואה הוא רק את מעלתם. אדם כזה יזכה ש"ה' אלקיו יהיה עמו" - שהשכינה תהא מתייחדת עמו, "ותרועע מלך בו" - שהקב"ה נעשה לו כ"רע", מלשון רע וחבר, דכיון שמלמד הוא זכות על ישראל, הקב"ה אוהבו שמלמד זכות על בניו.

ידוע כי דרך הצדיקים להיות נבזים ושפלים תמיד בעיניהם - כותב התפארת שלמה - ואולם כל זאת כשמדובר על עצמם, אבל את האחרים דנים ומלמדים עליהם זכות ונראים גדולים בעיניהם, ומכיון שכך חשובים הם אצלם להשפיע להם טובות וחסדים.

וכפי שמביאים חז"ל בגמרא (תענית כד:) על רבי חנינא בן דוסא "שכל העולם ניזון בשביל חנינא בני וחנינא בני די לו בקב חרובין", והיינו לפי שהיה שפל ונבזה בעיניו, היה די לו בקב חרובין, וגם זה היה הרבה בעיניו ביחס לשפלות שחש במעשיו וגם זה היה אצלו כמתנת חנים, אך על כל העולם השפיע כל טוב וכל העולם ניזון בשבילו.

הוא שנאמר בחומש דברים (טז"ח) "שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך". לנהוג כדרך הצדיקים שנבזים בעיניהם וכאלו שוטר ושופט עומדים עליו לשפוט אותו כי אין בידיו מעש להצטרק, אך על כל העם מלמדים זכות כפי שנאמר "ושפטו את העם משפט צדק" ודרשו חז"ל (בתנחומא) "שיהיו מלמדין זכות על הדור" כי בעיניהם נחשבים כצדיקים.

"ועמך כולם צדיקים"

דרכו של כ"ק אדמו"ר רבי שלמה מזוועהיל זצ"ל היתה לקרוא לכל יהודי בשם "צדיק". פעם בא לפניו יהודי לבקש ברכה לזיווג הגון לבתו שבגרה. כשהושיט את הפתקא, שאל הרבי כדרכו: "מה מבקש הצדיק?" הבריק רעיון במוחו של האיש ואמר: "רבי, שאתה צדיק - זאת יודעים כולם. שאני צדיק - הן כך מעיד הרבי עצמו. ועתה, יש לי בת שהגיעה לפרקה, ולרבי יש בן כליל המעלות. הרי זה ממש ענבי הגפן בענבי הגפן!"

ענה הרבי ואמר: "אמת. אתה צדיק, ואני צדיק. אבל אתה תשתדך עם צדיק כמותך, ואני אשתדך עם צדיק כמותי"...

ופעם בא לביתו של רבי שלמה מזוועהיל גובה מסים, יהודי מומר, ובא להכעיס בעיצומו של יום השבת! פנה אליו הרבי ושאל כדרכו: "מה מבקש הצדיק?"...

הביעו הנוכחים את פליאתם: "רבינו! וכי גם מומר חצוף זה בשם "צדיק" יקרא!?"

נענה הרבי ואמר: "יודע אני פסוק: "ועמך כולם צדיקים" (ישעיה ס"כא). אלא מאי, יש לפנינו קושיה מיהודי זה - מוטב שיקשה על היהודי, ולא יקשה על הפסוק!"... צדיק יסוד עולם - באהלי צדיקים

לשמוע טוב...

כ"ק אדמו"ר רבי אהרן מבעלז זצ"ל מצא תמיד מקום לדרוש בשבחם של ישראל. בכל מקרה חיפש תמיד את החיוב ואת הזכות. הוא היה מעריך כל מעלה ומדה טובה שמצא באדם וניצל אותה כנקודת אחיזה לשם לימוד סניגוריה עליו.

פעם הלך הרבי בשבת ברחוב, עבר לידו אדם שעישן סיגריה. שאל אותו המלוה של הרבי: "אינך יודע ששבת היום?" השיב הלה: "כן! אני יודע!" שאל הרבי את מלווהו: "מה אמר האיש?" סיפר לרבי. אמר לו הרבי: "לא שמעת היטב. הוא אמר "כן, איני יודע"..."

אדמורי בעלזא - ח"ד

העלון השבוע מוקדש ע"י רבי אלתר ברוך גומבו שליט"א לעילוי נשמת

רבי שמואל שמעלקא ב"ר סיני היצל ז"ל והצדקת כרת חוזה בת ר' דוד ולאה וובר ע"ה

בניהם האחים אברהם ואליעזר הי"ד יום היארצייט ח תמוז

ת . נ . צ . ב . ה

לשמור כבודו של כל אדם באשר הוא !

נלמד מהפסוק: "ויפתח ה' את פי האתון... ואותה החייתי" (פרק כב"כ, לג)

ו**כתב רש"י** (מהמדוש): ועתה מפני שדיברה והוכיחתך ולא יכלת לעמוד בתוכחתה כמו שכתוב "ויאמר לא" הרגתיה! שלא יאמרו זו היא שסילקה את בלעם בתוכחתה ולא יכול להשיב, שחס המקום על כבוד הבריות. וזה לשון חז"ל במדרש: חס הקב"ה על כבודו של אותו רשע, שלא יאמרו זו היתה שסילקה את בלעם. ואם חס הקב"ה על כבוד הרשע, אין צריך לומר על כבוד הצדיק. וכן הוא אומר "ואשה אשר תקרב" וגו' להודיעך שחס הקב"ה על כבודן של בריות ויודע דרכן, וסתם פי הבהמה שאילו היתה מדברת לא היו יכולין לשעבדה ולעמוד בה. שזו הטפשה שבבהמה, וזה חכם שבחכמים, כיון שדברה לא היה יכול לעמוד בה.

עד כמה החמירה התורה בשמירת כבוד כל אדם באשר הוא, ניתן ללמוד ממה שאמרו חז"ל בגמרא (ברכות כז): שבשעה שהעבירו את רבן גמליאל מנשיאותו, משום שפגע בכבודו של רבי יהושע, לא מינו את רבי יהושע במקומו, משום שעל ידיו היה המעשה.

וביאר המאירי (שם) שאעפ"י שהיה רבי יהושע ראוי להיות נשיא, לא מינוהו, מפני שעלול להיות בזה, לרבן גמליאל, חלישות דעת יתירה, וכפי שמצינו במחלוקתו של קרח "אמור אל אלעזר בן אהרן וירם את המחנות" (במדבר יז), לא רצה הקב"ה לומר כן לאהרן עצמו, כדי ללמד דרך ארץ בכך.

והדברים מפליאים - שואל הגאון **רבי חיים שמואלביץ זצ"ל** (בשיחות מוסר - תשל"ב) - בשלמא במעשה של רבן גמליאל נשיא ישראל קדוש ה', היה אכן על חז"ל לשקול מעשיהם בפלס ולחשוש לכבודו. אבל אלו מאתים וחמישים איש מקריבי הקטורת, החטאים בנפשותם שחלקו על כהונתו של אהרן, ואשר עליהם אמר משה "לכן אתה וכל עדתך הנועדים על ה'" ולאחר מכן אש ה' אכלתם. מה מקום יש לחשוש לכבודם ולצוות ש"בעל המחלוקת" שלהם, לא הוא ירם את המחנות!?

אלא נלמד מכאן - אומר רבי חיים - שלא רק יש לחוש לכבודו של רבן גמליאל נשיא ישראל, אלא אפילו אלו שהיו בני מות ו"נועדים על ה'" בכל זאת אין כבודם הפקר, ועונשם נמדד ונשקל בדקדוק נפלא, ולא ניתן להם אלא לפי חשבון מדוקדק זה, ואף שבמעשה זה נחרתו לדראון עולם על מזבח ה', מכל מקום העובדה שאהרן עצמו ירים את המחנות היה עבורם עונש של בזיון יותר ממה שהגיע להם, ועל כן מנע הקב"ה את אהרן מכך. שכן, אף בזמן שעובר אדם אפילו בדבר חמור מאוד ונענש בעונש גדול ביותר, עדיין לא הופקר כבודו לגמרי, ואין לתת לו כמלוא נימה יותר ממה שמגיע לו.

את אמרת התנא באבות: "אל תהי בז לכל אדם..." מפרש רבינו יונה ז"ל: שלא תבזה שום אדם ואפילו לנקלה ואל תפליג דבריך לומר רחוק הוא שיוכל לבוא אלי הזק בדבור זה, שאין לך אדם שאין לו שעה. שיוכל להזיק או להועיל, אם מעט ואם הרבה.

המכבד את הבריות

סח הגאון **רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל**: כאשר זוכים לשם, יש להשתמש בכך גם עבור אחרים, לטובתם ולתועלתם על מנת להנותם... מסיבה זו הנני משתדל ללכת לשמחות שהנני מוזמן אליהם.

יום אחד אירע מעשה ואנשים אשר רבי איסר זלמן נעתר להזמנתם להשתתף בחתונה, הגיעו לביתו בשעה מוקדמת. ונסעו עמו לאולם בו אמורה היתה להתקיים החופה. הואיל והקדימו לקחתו, הוא הגיע למקום השמחה הראשון מבין כל המוזמנים... לאחר החופה הוא נשאר אף לסעודה וחזר לביתו כאשר אחרוני המוזמנים עזבו את המקום.

מכיון שהיה זה זמן רב משעה שיצא מביתו ועד שחזר בשעת לילה מאוחרת, החלה הרבנית לדאוג לשלומו. כשהגיע, שאלה אותו בחרדה מה קרה? כאשר סיפר, ענתה לו רעייתו ואמרה: אם בעלי השמחה נהגו שלא כהוגן וקראו לך לחתונה בשעה כה מוקדמת, אתה לא היתה צריך להשאר במקום עד שאחרוני האורחים הלכו לביתם, שכן אין זה לפי כבודך לשבת בחתונה במשך זמן כה רב.

השיב רבי איסור זלמן לרעייתו ואמר: "כאשר הקב"ה מעניק לאדם כבוד, עליו לנצל זאת על מנת לחלק מן הכבוד שהוענק לו גם לאנשים אחרים שגם הם יהנו מכבודו..."

בדרך עץ החיים

"אני עכשיו קם לכבודך..."

לעיתים קרובות, באמצע לימודו של הגאון **רבי משה שמואל שפירא זצ"ל** (ראש ישיבת באר יעקב), היו נאלצים לעמוד לצידו מספר דקות עד שהיה שם לב שממתנים לו, זאת מרוב העמקתו בסוגיות הגמרא.

פעם אחת הופיע באמצע סדר הלימוד בישיבה, משולח שבא לבקש נדבה. כעבור מספר דקות שהמתין הלה לצידו של ראש הישיבה, שם לב לפתע הגרמ"ש שפירא כי הלה עומד לצידו. הוא קיבלו בהתלהבות ובשמחה כאילו ממתין לו זה עידן ועידנים... "שלום עליכם" - פרס ראש הישיבה את ידיו בחיבה והתרגשות כלפי המשולח...

אותו יהודי נבהל לרגע והיה בטוח כי ראש הישיבה, בריכוזו הרב בלימוד, התבלבל וחושב בטעות כי עומד לפניו ראש ישיבה חשוב. על כן התנצל הלה ואמר "איך אני אלא יהודי פשוט..."

"**איך** כזה דבר יהודי פשוט" ! - זעק ראש הישיבה בחרדה - "אתה יודע מה זה להיות יהודי? אני יראה לך מה זה להיות יהודי, הנה אני עכשיו קם לכבודך כי אתה יהודי!"

ואז התרומם הגרמ"ש שפירא לפני אותו יהודי מלא קומתו והעניק לו מתת יד הגונה. אותו משולח לא ידע את נפשו ויצא מבית המדרש בפנים קורנות.

אור פני משה

משום כבוד הבריות

סיפר הגאון **רבי אביעזר שפירא שליט"א**: הגאון **רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל** היה רגיל לבקר קרובת משפחה, שהיתה חולה והתגוררה בקומה החמישית.

ביקשו השכנים להקל על רבי שלמה זלמן והניחו כסא בכל קומה כדי שיוכל לפוש. ואכן השתמש בכסא שהוכן לו. ואולם יום אחד גילה רבי שלמה זלמן למלווי כי בעצם קשה לו להתיישב על הכסא ולקום בכל פעם, והדבר אינו מביא לו תועלת ואינו זקוק לו, אך בכל זאת מקפיד להתיישב בכל קומה.

וכל כך למה? משום שהוא חושש שאם יודע לשכנים שאינו משתמש בכסאות שהכינו, הם עלולים להפגע, על כן מטריח את עצמו בכל ביקור להתיישב ולקום ארבע פעמים, והכל משום כבוד הבריות...

במחיצתם

להוכיח ולמחות בזולת [בדרכי נועם] כאשר סר מן הדרך הטובה!

נלמד מהפסוק: "קח את כל ראשי העם והוקע אותם לה' נגד השמש" (פרק כה-ד)

ודרשו חז"ל: ראשי העם תלה על שלא מיחו בבני אדם המיוחדים כשמש (תנחומא). והספורנו פירש: נגד השמש - שיראו העם [שמענישים את החוטאים] ולא ימחו. ובה יכופר להם עוונם על שלא מיחו בפושעים. מדה כנגד מדה. וכן בפסוק לקמן "ויכפר על בני ישראל" (כדי-ג) כתב הספורנו: כשעשה זאת [פנחס] לעיני כולם כדי שיכופר להם על שלא מיחו בפושעים, לכן הוא ראוי לכהונת עולם אשר בה יכפר בעדם.

לדעת בעל ה"הפלאה" (בספרו פנים יפות - פרשת קרח) זו היתה הסיבה שהקב"ה רצה להעניש את עדת קרח "כרגע" - על שיכלו למחות בקרח ולא מיחו! וביאר זאת עפ"י דברי חז"ל (שבת נה.) שמדת הדין קטרגה לפי הקב"ה מה נשתנו הצדיקים [שציוה הקב"ה לרשום על מצחן תיו של דיו שלא ישלטו בהם מלאכי חבלה] מן הרשעים? [שעל מצחן נרשם תיו של דם כדי שישלטו בהן מלאכי חבלה]. אמר הקב"ה למדת הדין: הללו צדיקים גמורים והללו רשעים גמורים! אמרה מדת הדין לפניו: רבונו של עולם היה בידם למחות ולא מיחו! אמר לה: גלוי וידוע לפני שאם מיחו בהם לא יקבלו מהם. אמרה לפניו: רבש"ע אם לפניך גלוי, להם מי גלוי...

נמצאנו למדים, שבשעת הדין והזעם נענשים הצדיקים על שלא מיחו. ונראה הטעם לכך, משם שמצוות "הוכח תוכיח" היא מצות עשה, וקבעו חז"ל (במנחות מא.) ש"בעידנא דריתחא" [=בשעת זעם] נענשים על ביטול מצות עשה!

לפיכך, בפרשת קרח אמר הקב"ה: "הבדלו מתוך העדה הזאת ואכלה אותם כרגע" משום שלא מיחו, וממילא ביטלו מצות עשה של תוכחה שאז מענישים "בשעת זעם" (וכאן היה שעת זעם כנאמר "ועל כל העדה תקצוף") וכמה היא שעת זעם? כבר גילו לנו חז"ל (בברכות ז.) ש"זעם של הקב"ה אינו אלא רגע כדכתיב כי רגע באפו" הוא שאמר הכתוב: "ואכלה אותם כרגע"!

דברים מאלפים כתב הפלא יועץ בדרכי התוכחה, וכה כתב: "ובכלל מצוות כפיה הוא להיות כופה בדברים ובכל מיני כפיות, ככל הבא מידו לכל אדם למען ילך בדרך טובים ואורחות צדיקים ישמור... וזהו מצות התוכחה ומצות מחאה למי שבירדו למחות. והנה משה רבינו ע"ה ציוה ליהושע ואמר לו, טול מקל והכה על קודקודם (סנהדרין ח:) ואמרו (כתובות קג:) זרוק מרה בתלמידים... אלא אני אומר, שכמו שלענין רפואת הגוף נשתנו הדורות והטבעים והרפואות, שהרפואות שהיו מועילים לימים קדמונים אין בם מועיל עכשיו, כן לענין רפואת הנפש נשתנו הדורות, ובדורות הללו דחוצפה יסגא אין מקבלין מרות...

הנה כי כן - כתב הפלא יועץ - הרוצה להישיר את העם, ובפרט למחוסרי מדע, לא יכפה אותם אלא בדברים טובים, רכים ומתוקים, ואולי השומע ישמע ויקבל דבריו כי לשון רכה תשבר גרם (משלי כה-טו) ובזה פורק ממנו איבה וניצול שלא יצא חברו לתרבות רעה על ידו, ויהא מוסיף על חטאתו פשע... וגם ניצול ממחלוקת ומריבה וכהנה רעות רבות וכו' אבל המתנהג בלשון רכה הוא אהוב למעלה ונחמד למטה, רוח הבריות נוחה הימנו ורוח המקום נוחה הימנו.

שינוי במסכת אבות (פ"א מט"ו) "אמור מעט ועשה הרבה". וכן אמרו חז"ל בגמרא (נדרים כא:): צדיקים אומרים מעט ועושים הרבה, וביאר בעל ה"שבט סופר" (פרשת וירא) כי ישנם ב' דרכים לצדיקים כיצד לפעול ולהשפיע על אחרים ולהדריכם בדרך הטובה:

(א) ע"י ריבוי דברי תוכחה ומוסר, שאם רואה אצל חברו דבר מגונה, אינו נושא לו פנים, אלא מעורר אותו בתוכחתו לתקן דרכו.

(ב) ע"י עצם התנהגותו של הצדיק, באין אומר ודברים, אף בלי נשמע קולו. אלא הוא עצמו מהווה דמות ואשר ממנו יראו וכן יעשו וילכו בדרכו.

והבדל גדול ישנו בין ב' האופנים הללו. שכן לפי אופן א' שמוכיח בריבוי דברי תוכחה ומוסר, עלול לגרום שישנאו אותו. מה שאין כן לפי אופן ה' שתוכחתו באה לידי ביטוי לא בדיבורים, אלא במעשיו הטובים, הרי באופן זה יהיו לו רק אוהבים.

לכך כיון התנא באומרו: "אמור מעט ועשה הרבה!" כלומר: אל תשפיע על אנשים באופן של "אמור הרבה"... להרבות עליהם דברי תוכחה ומוסר. אלא באופן של "אמור מעט ועשה הרבה" שעיקר ההשפעה תבוא מריבוי מעשיך הטובים שיהוו סמל ודוגמא לזולת כיצד צריך לנהוג, וממך יראו וכן יעשו. וזה גם מה שאמרו: "צדיקים אומרים מעט ועושים הרבה".

אימתי "עז פנים" לגן עדן?

מעשה ברבי שמעון מירוסלב שראה בספר טעות שנשתרבבה לאמר: "עז פנים לגן עדן ובושת פנים לגיהנם" (היפך מלשון המשנה אבות ה"כו) שחקו אנשים על הטעות. אמר להם רבי שמעון:

"גם לנוסח המוטעה יש שורש בקדושה. שכן איתא בזוהר הקדוש, כשם שנענש האדם על דיבור אסור, כך עתיד להענש על שתיקה אסורה, לפי שהקולר תלוי במי שיש בידו למחות.

נמצא, אם כן, שהמוכיח כהלכה והוא "עז פנים" נגד רשעי הדור, ילך ויכנס לגן עדן. ואילו "בושת פנים", מי שיש בכוחו למחות בהם ואינו מוחה, לפי שמתבייש, או שאינו רוצה לביישם, סופו לגיהנום...

ממענה"נ - אבות

תוכחתו של החפץ חיים

סיפר הגאון רבי יעקב ניימן זצ"ל: פעם ביקר החפץ חיים בעיר צרניגוב שברוסיה ושמע שיש בית חרושת שהפועלים עובדים בו בשבת. נכנס החפץ חיים לבעל בית החרושת ומחה בו והוכיחו בדברי מוסר שיפסיק להעביד את פועליו בשבת. השיב לו בעל בית החרושת בעזות מצח: אני מרויח כל יום ארבעת אלפים רובל, וכי אתה רוצה שאפסיד מיום השבת ארבעת אלפים רובל?

אמר לו החפץ חיים: אבל בהחלט יתכן שע"י החילול שבת תפסיד את כל בית החרושת שלך! שהרי כתוב בתורה: "ששת ימים תעבוד" ולכאורה קשה: לשם מה צריכה התורה לומר שיעבוד כל ימי השבוע, מה זה נוגע לשביתת השבת?!

אלא כך אמרה התורה: אם אתה רוצה שתהיה לך עבודה בששת ימי השבוע, אזי "ביום השביעי תשבות". אבל אם לא תשבות ביום השביעי, לא יהיה לך מה לעשות בכל ששת הימים.

השיב לו האיש בשחצנות ובלעג: "מה הרבי חושב כי הפסוק בחומש יעמיד את בית החרושת שלי"... הלך ממנו החפץ חיים בלא להוסיף דבר.

והנה לא עבר זמן רב והבולשביקים נכנסו לרוסיה ולקחו ממנו את בית החרושת והוא בעצמו עלה בידו לברוח בדרך נס ולהציל את נפשו, ונותר בעירום ובחוסר כל.

אז שלח מכתב לחפץ חיים והתוודה בו בזה הלשון: "עכשיו אני רואה שדבריו צודקים ואמיתיים, כי אכן פסוק בחומש מעמיד את כל בית החרושת..."

דרכי מוסר - פרשת ויקהל

ומי כעמך ישראל

סיפורים בני זמננו

החסד צמח באלפי אחוזים

דבר מעניין:

"כאשר ארזתי את המגהץ על מנת לשלוח לך אותו, הכנסתי אותו לשקית ואז שמעתי רעש של חפץ מתכתי נופל על הרצפה. הייתי בטוחה שעוד חלק התפרק מהמגהץ, אך לתדהמתי מצאתי על הרצפה מסרק סמיך שנעלם לי מזמן".

כיצד הגיע המסרק לתוך המגהץ?

הגיסה יצאה לברר זאת. היא שוחחה עם ילדיה ושאלה מי יכול לפתור את התעלומה. ביתה הקטנה הסמיקה אך סיפרה את האמת: באחד הערבים האמא בדקה את הראשים, והיא - שלא רצתה שיבדקו לה את הראש - החליטה להחביא את המסרק. היא ניצלה רגע של הפוגה כאשר אמה ניגשה לענות לטלפון, והחביאה את המסרק בחריץ שגילתה במגהץ הקיטור!

כאשר ניסתה אחר כך הילדה לחלץ את המסרק מהמגהץ, היא לא הצליחה בכך. היא פחדה לספר על כך לאמה, ומאותו ערב שהמסרק נעלם - המגהץ התחיל לקצר את החשמל.

גב' רחל מיהרה לחבר את המגהץ לחשמל, וגילתה שהוא עובד נפלא!

עם התגלית היא רצה למכשיר הטלפון והודיעה לגיסה שהיא יכולה לקבל בחזרה את המגהץ היקר שלה. הגיסה סירבה לשמוע על כך "כנראה שהמגהץ היה מיועד לך" נימקה והוסיפה הוכחה לדבריה: "אם לא הייתי שולחת לך את המגהץ, הרי הייתי זורקת אותו הישר לזבל בלי לארוז אותו. רק כאשר התעסקתי באריזתו - והחזקתי אותו בתנוחה מסוימת - רק אז נשמט המסרק מהמגהץ!"

"תארו לכם" כותבת גב' רחל "שמגהץ כזה ששוויו 1,200 ש"ח היה מובל אחר כבוד לפח האשפה!"

* * *

לפעמים מבקש האדם לגמול חסד קטן, ובסייעתא דשמיא אותו מעשה גופא תופח באלפי אחוזים והופך לחסד ענק. כאשר הציעה הגיסה לגב' רחל את המגהץ, היא לא חשבה שמדובר במעשה חסד גרנדיוזי - אך אותו מעשה הפך במהירות לחסד ששוויו 1,200 ש"ח!

נשלח ע"י גב' רחל מירושלים

חפץ תמים כמו מסרק סמיך, היה נדמה בעיניה של מירי הקטנה כהתגלמות הסכנה. שיני המסרק עוררו אצלה כנראה אסוציאציות של שיני מפלצת. היא לא סבלה שמסרקים אותה במסרק סמיך, גם לא כאשר הפעולה הזו הייתה הכרחית.

* * *

הסיפור ארע בחורף של שנת תשנ"ז. מזה כשנה שמגהץ הקיטור של גב' רחל 'עושה בעיות'. הוא לא מוציא אדים, ומידי פעם 'בורר הטמפרטורות' מתפרק ובורח ממקומו. גוף המגהץ נראה כמי שאוטוטו מתפרק לשניים.

"שלחתי את המגהץ לתיקון, וכעבור חמש דקות (!) מאז שחזר משם הוא שוב לא עבד. בלית ברירה הוא נשלח לתיקון חוזר - במהלכו החליפו לו את כל חלקיו כמעט. כעבור זמן קצר נשען אחד הילדים על קרש הגיהוץ, המגהץ נפל ושוב נשבר. בשלב זה כבר לא רצינו לתקן אותו שוב, אלא לקנות חדש".

"קניית המגהץ החדש התמהמה משום מה. למעשה לא ידענו איזה מגהץ כדאי לנו לקנות. המגהצים הטובים שראינו בחנויות היו יקרים מאוד, וכך המשכתי לעבוד עם מגהץ שרגע עובד ורגע לא, לא מוציא אדים ומתפרק מידי פעם".

* * *

יום אחד מתקשרת אל גב' רחל גיסתה. לה ולגיסתה הייתה צרה משותפת ושמה מגהץ. גיסתה מספרת שהיא קנתה כעת מגהץ חדש ושואלת "אולי את רוצה את המגהץ הישן שלנו? קנינו אותו בסך הכל לפני שנה, אך פתאום הוא התחיל לעשות קצר חשמלי בכל פעם שמפעילים אותו. שלחנו את המגהץ לתיקון שעלה לנו 300 ש"ח, אך המגהץ שב לסורו".

"אם את מכירה אדם אמין שיכול לבדוק את המגהץ ולגלות את הבעיה - קחי אותו. אם אין לך אדם כזה חבל להמשיך ולהשקיע בו עוד כסף". גב' רחל נזכרה מיד שבשכונתה מתגורר אדם אמין, שיכול לתת אבחון מקצועי ואחראי בקשר למגהץ.

מהר מאוד עשה המגהץ את דרכו מהגיסה אליה.

עוד באותו ערב התקשרה הגיסה אל גב' רחל, וביקשה ממנה לחבר את המגהץ ולראות אם הוא עובד. בעלת המגהץ החדשה חששה לעשות זאת ולגרום לקצר חשמלי, אך אז סיפרה לה גיסתה

ברכת מזל טוב חמה ולבנית

למע"כ ירדינו עורך העלון הרב יצחק בן אהרן שלימ"א ולכל המשפחה הנכבדה לרגל הכנס בנם היקר, ברוך הכשרונות ואציל המדות

כמר 'הודה צב' נ"י לשמחת עול תורה ומצות

תזכו לראותו גדל במעלות התורה והיראה כשאפתכם המהורה ולרוות רוב נחת ממנו ומכל יוצ"ח. אבי"ר.

הרב (פג"י) ו'נבג